

Anii de seminar

De ce mă fac preot? Domnul vrea ceva; ce anume? și cu o latină din latina aproximativă, repetam: Doamne, să văd! Să fie! Să fie! Să vină ceea ce tu vrei și eu ignor... 28 martie 1925, Josemaría – preot.

01.01.1918

De ce mă fac preot? Domnul vrea ceva; ce anume? și cu o latină aproximativă, repetam: Doamne, să văd! Să fie! Să fie! Să vină ceea ce tu vrei și eu ignor... 28 martie 1925, Josemaría – preot.

„A trecut timpul, și s-au întâmplat multe lucruri dure, cutremurătoare, pe care nu vi le spun pentru că îmi fac rău mie, dar ar putea să vă întristeze și pe voi. Erau lovituri obscure ale lui Dumnezeu Domnul nostru pentru a pregăti – din acest copac – grinda care trebuia să servească, în ciuda slăbiciunii sale, pentru a face Lucrarea sa. Eu, aproape fără să-mi dau seama, repetam: *Domine, ut videam! Domine, ut sit!* „Doamne, să văd! Doamne, să fie!” Nu știam despre ce era vorba, dar mergeam înainte, înainte. Au fost anii din Saragosa”.

La seminarul sfântul Carol din Saragosa a sosit în 1920, după ce a urmat ca seminarist extern primele cursuri, în seminarul diecezan din Logroño. La sfântul Carol, pentru comportamentul său și calitățile sale umane a fost numit superior de către cardinalul Soldevila, care nu mult

timp a fost asasinat din ură față de religie.

Zilele treceau cu obligația viguroasă de a studia și de a menține o puternică viață de pietate. Mergea în toate zilele în bazilica vecină unde este venerată Fecioara *del Pilar* [a Stâlpului], cu un cult foarte vechi. I se încredința ei în așteptarea luminii definitive asupra voinței lui Dumnezeu. „Pe jumătate orb, așteptam mereu pentru ce. Pentru ce mă fac preot? Domnul vrea ceva; dar ce anume? Și repetam: *Domine, ut videam! Ut sit! Ut sit!* Ce este ceea ce tu vrei și eu ignor.”

Și devoțiunea sa se manifesta și cu gesturi filiale gingașe. Povestea, de exemplu: „Într-o zi am putut să mă închid în biserică după închiderea ușilor. M-am îndreptat spre imaginea Fecioarei, cu complicitatea unuia din acei buni preoți, am urcat acele puține trepte pe care le cunosc copiii

și, apropiindu-mă am sărutat imaginea Mamei noastre. Știam că nu era acela obiceiul, că a săruta mantia este permis exclusiv copiilor și autorităților. Totuși, am fost și sunt sigur că Mamei mele a Stâlpului i-a plăcut că eu am sărit pentru o dată obiceiurile stabilite în catedrala sa”.

La rugăciunea mariană corespundea adorația euharistică prelungită.

Petrecea mult timp în capela seminarului. Uneori se oprea să se roage toată noaptea într-o tribună din planul superior. Și transcria pe foi de hârtie frazele din Scriptură meditate îndelung.